

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

א אחד של יהודים עם מנהיג אחד שהיה גדול מאד בעולם. ונורו גזרה להרג את כל היהודים, והמנהיג נפל על עצמו שצריכין לשנות עצמו לערל. והלך וקרא אמן וגלח לו הזקן עם הפאות ואחר-כך נתפבר שהוא שקר שלא נגור כלל הגזרה הנ"ל. כמה בושה הגיע לאותו מנהיג, בנדאי לא היה אפשר לו להתראות לפני העולם והצריך לעקר ולכרות. ואיך יוצאין מן הפתח ואיך שוכרין עגלה וכיוצא בזה בנדאי היה לו בושה וכלמה גדולה מאד אשר אי אפשר לכבד. ובנדאי הצריך לשב איהו זמן אצל ערל עד שיצמח זקנו. זה הוראו לו וכו'.

ב תקס"ד ליל שבת קדש אחר הקדוש וארא בחלום והייתי בתוך עיר, ונדמה לי בחלום שהעיר היתה גדולה מאד, וכל לשם צדיק גדול מצדיקים הישנים שהיה מחזק לצדיק גדול, והלכו הכל אליו. וגם אני הלכתי אליו והאיתי והיו כלם עובדים אצלו בצדו ולא נתנו לו שלום והיה נראה שעושין זה בכבודו. ותמהתי מאד שהיה להם עזות כזה, כי ידעתי שהוא צדיק גדול ושאלתי על זה איך יש להם עזות כזה לכלי לתן לו שלום בכונה כנ"ל. והיה התרוץ כי באמת הוא צדיק גדול, אך יש לו גוף מלקט מפמה מקומות שהוא בחינת מקומות המטנפים, אבל הוא בעצמו אדם גדול, וקבל על עצמו שהוא יתקן זה הגוף ואין שואלין בשלום חברו במקומות המטנפים על-כן לא נתנו לו שלום.

זהמשך מעבר לדף

וזהו שחזרה אני — במעשה העגל, ונאקה אני — במלאכת המשכן, הינו בנקדות טובות שאני מוצא בעצמי, שהם בחינת מלאכת המשכן וכו'. (הלכות השכמת הבוקר א', ד')

ואת המשכן תעשה [בנין המשכן ע"י תפילות]

צריך האדם להרבות בתפלה מאד מאד כל ימי חייו. ואפלו כשרואה שמתפלל הרבה ואינו נענה, והתאוות הבלבוליים מתגברים עליו בכל פעם ביותר, אף-על-פי-כן אל יטעה שתפלותיו הם לריק, חס ושלום, רק ידע תאמין שאין שום דבור נאכד לעולם, וכל תפלה ושיחה בינו לפני קונו עושה רשם, והצדיק-אמת מלקטים כל אלו התפלות והשיחות ובונים מהם בנינים נפלאים, בחינת בנין המשכן.

וצריך כל אחד להתחזק בתפלה ושיחה תמיד, והיה איך שיהיה, עד אשר על-ידי רבי התפלות יהיה נשלם הבנין בשלמות, ואז יכמרו רחמיו יתברך ויקרב אותו בשלמות, תשב אל ה' וירחמהו.

אך אף-על-פי-כן, כשיהיה לו אהה ישועה, אל יטעה שעל-ידי תפלותיו ומעשיו הטובים פעל זאת, רק ידע שהכל רק בחסדו יתברך. ואף-על-פי שאנו יודעים שאי אפשר לנו לפעל הישועה השלמה בתפלתנו לבד כנ"ל. אף-על-פי-כן אנו צריכין לעשות את שלנו, להרבות בתפלה בכל כחנו, ואז יכמרו רחמיו יתברך ויעשה בחסדו ויושיענו בקרוב למען שמו. (הלכות נהלות ד' - אותיות י' כי לפי אוצר היראה — התבודדות, אות ט"ל)

תרומה

* מתוך ספר לקוטי הלכות * ז'הב וְכֶסֶף וְנִחֻשֶׁת

המשכן נבנה מכל הטוב שנתברר מכל אחד מישראל, שהיו בחינת (שם כה): ז'הב וְכֶסֶף וְנִחֻשֶׁת ותכלת וארגמן ותולעת שני וכו', שהביא כל אחד ואחד כפי הנקדה טובה שלו, כי ז'הב וְכֶסֶף וְנִחֻשֶׁת ותכלת וכו' הם בחינת הגנין על-אין (צבעים עליונים המובאים בוהר הקדוש), שהם בחינת הטוב שיש בכל אחד מישראל, שהיו בחינת (ישועה מט): ישראל אשר בך אתפאר, שהם כלולים מגנין סגיאין [מצבעים רבים], הינו הנקדות טובות שיש בכל אחד מישראל שהם כלולים מגנין סגיאין, כי יש בכל אחד מישראל נקדה טובה אפלו בהפחותים שבהם מה שאין בחברו, כמבאר במקום אחר (סימן לד'), וה' יתברך מתפאר בהם.

זה בחינת הגנין שהיו בבית המקדש והמשכן, בחינת ז'הב וְכֶסֶף וְכו' שהביא כל אחד מנדבת לבו הטוב, כי שם היו כלולים כל הנקדות טובות, שהם בחינת גנין על-אין שיש בכל אחד מישראל. ועל-כן אחר מעשה העגל שאז הצריך משה לחפש ולמצא הנקדות טובות שיש בכל אחד מישראל, על-כן אז דיקא נצטוו על מלאכת המשכן, כי המשכן נבנה מזה מנקדות טובות הנ"ל.

שיחות הר"ן

(קח) ידוע שלמוד הזהר מסגל מאד מאד. ודע שעל-ידי למוד הזהר נעשה חשק לכל מיני למוזים של התורה הקדושה: והלשון הקדוש של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך, והינינו השבח שמשבח ומפאר את העובד ה', והינינו הלשון הרגיל בזהר לומר ופאה וכו' על כל מצוה ועבודה, ולהפך הצעקה שצועק וי וכו' וי לה וי לנשמתה על הסר מעבודת ה'. אלו הלשונות מעוררים מאד את האדם לעבודתו יתברך:

לראות באב"י הנחל

סיפור השבוע

= בָּנִים (חלק ב') =

ע המשך הסיפור - (פח) בחל הארא בחלום והיתה חתנה והיו שם כלות הרבה וכלה אחת היתה ביניהם חשוכה מכלם והיתה נראת בעיני העולם חשוכה מהם, והיו שם קפליעס [מקהלות] הינו כלי שיר שהיו מנגנים.

ע וראיתי שנפתח פתח ונכנסו אל הישיבה והיו מתאספים המון רב אל הישיבה. וכשראיתי שהם מתרבים והולכים הייתי מחשב איך אוכל לכנס בין המון רב כזה.

ע וחטפתי עצמי לשם והייתי עומד על גבם והיה שם ראש ישיבה שהיה לומר עמהם והיה שם כבוד התורה גדול מאד מאד והכלות היו מרקדים ועקר היה הכלה החשוכה הנ"ל שהיא היתה מרקדת שם. וכל מה שהיתה הקפליע מנגנת איוה נגון היתה היא מזמרת הנגון בעצמה אחר-כך. והיה שם כבוד התורה גדול מאד ונפלאותי הרבה מאד על גל כבוד התורה שהיה שם.

ע ודברתי עם אנשים שהייתי ממי עמם הראיתם כבוד התורה כזה וכפי הנראה היו עוסקים בלמוד הפשוט בנגלה כי הנראה שהיו שם רבנים וגם הספרים היו מראים על זה שהיו ספרים גדולים מאד בדרך הלמוד הנ"ל. (חיי מהר"ן - סיפורם חדשים)

וכל זה נמשך ממחלקות היצר הרע שבלב. על-כן התקון לזה למוד הפוסקים שעל-ידי זה נמשך שלום ונתבטל מחלקות היצר הרע שבלב, ואז אין לבו חלק מהשם יתברך, ואז יוכל לעבד את ה' בכל לבבו בשני יצרין, ונפתחו לו שערי השכל שיודע להשיב על אפיקורסות שבלבו, הוכה להתפלל כראוי בכל לבבו באמת (שם, סימן טב).

ובכן תעורני ברחמיך הרבים, שאזכה לעסק בספרי הפוסקים בהתמדה גדולה, ותעורני ותושיעני ללמד הרבה בכל יום יום ספרי הפוסקים. ותפתח את דעתי ותכין את לבי, שאזכה ללמוד במהירות גדול, ולהבין הדין על בוריו, ולברר וללפן הפסק הלכה בכל דיני התורה באמת לאמתו, ואזכה לידע ההכרעה באמת בין כל בעלי המחלקת דקדושה שמחלקים בדיני התורה, ואזכה לעשות שלום והכרעה ביניהם.

ועל-ידי השלום הזה ימשך וישתלשל שלום בכל העולמות, עד שיתפשט השלום גם בעולם הזה, ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם ויתרבה השלום בעולם, עד שיוכלו להתנער יחד כל אחד

אמר ר' ישראל: "יש ילדים עובדים (גם הבנים שלנו) וצריכים לרחם עליהם, לפתח להם מקום עם מלמד ורא-שמים על-מנת להכניס בהם יראת-שמים, ולקבל ילדים שהחורים שלהם רוצים שבנם יהיה ירא-שמים, (ולדאבננו) אין בעת מקום כזה". והוסיף: "לא צריך שהמלמד יהיה דוקא ברסלב, זה ענין וזה ענין, העקר שייכניס בהם יראת-שמים". אמנם הוסיף שהעקר הוא יראת-שמים, וזה רק אצל ברסלב, אז צריכים לקחת מלמד ברסלב. הציעו לו שיתחילו עם ילדים בגיל חמש - והסכים. גם הוסיף שאפשר לעשות שער בצרפתית בשביל הילדים שלא מבינים טוב עברית. "נתחיל ממקום קטן ואחר-כך נגדל, והממשלה תוכל לתת לנו מקום במשך הזמן". הקשה לו אחד, שרבנו לא רצה שנהיה 'מלמד', ור' ישראל השיב קצת בנערה: "שמעתי", ולא השיב.

אחד התעורר פעם לעשות תלמוד תורה ור' ישראל שמח, ואמר שזו בשורה טובה. הוא צה שהילדים ילמדו ספרי רבנו וגמרא, וכששאל איוה ספרים, השיב ר' ישראל "לקוטי מהר"ן, לקוטי עצות - כל הספרים". וכשהלה שאל בתמיחה, האם ילדים (בגל שבע) ילמדו הספרים הנ"ל, השיב ר' ישראל בכל זאת בחוק ובהיוב. ואותו אחד בקש מר' ישראל אם הוא יכול לעור בממון התלמוד תורה, השיב לו ר' ישראל: "כל החיים של מסרתי נפשי למען הדפוס. הממשלה יכולה לעור".

בתו של ר' ישראל ספרה, שר' ישראל לא רצה להכניס את ילדיו לתלמוד תורה של ברסלב בגלל שהמקום לא היה מסדר, והלמודים היו מתקיימים בתוך בית, והמלמדים היו באים בזה אחר זה. ור' ישראל טען, שבכל פעם מגיע מלמד אחר ומלמד את אותם הדברים שלמד המלמד הקודם רק בסגנון אחר. ואז החליט להכניס אותם לתלמוד תורה 'עץ חיים' ותורה ויראה. וכשראה ר' ישראל שהם פותחים גמרא בשחזורים הביתה, שבח את תלמודי התורה האלו, ואמר שזה סימן שמביאים לילדים חשק ללמד. היא גם ספרה שאמר, שצריך לא לגער בילד, אלא להסביר לו הפל עם דעת. וכשאחד שאלה, מדוע ילדי ר' ישראל לא המשיכו בדרך הנכון, השיבה בנערה שהיו מטלים ברעב, ובגלל זה הכרחו לצאת לעבוד על מנת לאכל להם ולהתקיים, ובעונותינו הרבים התבישו מהחלונים שהיו בעבודה והשפעו על ידי זה והחלו להתלבש כמותם.

טעות ותפילות

תלמוד תורה - מח

ע-ל-ידי למוד הפוסקים מבטלין המחלקת בשרשו, ועל-ידי זה נתבטל המחלקות למטה. ונתבטל המחלקות של היצר הרע שבלבו שהם הקשיות והכפירות ובלבול אמונה שעולים על לבו, שעל-ידי זה נחלק לבו מהשם יתברך ואינו יכול להתפלל כראוי. כי עקר מניעות התפלה שאינו מתפלל בכונה כראוי, הוא רק מחמת שאין האמונה בשלמות.

כי באמת אם היה האדם יודע ומאמין בלב שלם שמלא כל הארץ כבודו, והקדוש ברוך הוא עומד עליו בשעת התפלה ושומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של התפלה, בודאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לכוון את דבריו. רק מחמת שאין חזק כל כך בזה, מחמת זה אינו מתלהב כל כך ואינו מדקדק כל כך.

עם חבריו, וסבירו זה לזה האמת לאמתו, וזכירו זה את זה שלא יכלו ימיהם להביל ולריק, עד שישבו כלם אל האמת ויעבדו כלם באמת ובאמונה שלמה.

ותזכנו שיהיה שלום בעצמנו שלא יהיה חלק לפנו חס ושלום מאתך, רק נזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ולעבדך באמת ובלבב שלם בשני יצרנינו.

ונזכה לידע וידעה שלמה באמת ובלב שלם שמלא כל הארץ כבודך, ואתה בעצמך ובכבודך עומד אצלנו בשעת התפלה, ואתה שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של תפלותינו.

ונרגיש אלקותך עלינו תמיד, ובפרט בשעת התפלה, עד שנתעורר על-ידי-זה בהתעוררות גדול להתפלל בהתלהבות גדול ובכונה גדולה ועצומה ולדקדק מאד לכוון את דברינו, ולא יצא שום דבור מפינו בתפלה שלא בכונה. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ס"ב)

את הנה